

4.

Semi penombra. Només hi ha encesa la llum del passadís que es veu des de la porta d'entrada del vestuari.

David assegut al banc dels vestuaris. Al mateix lloc on seia Jordi en l'escena anterior. Anna es va acostant pel passadís. En arribar al vestuari encén la llum. S'espanta en trobar l'home.

David.- Perdoni.

Anna.- Què hi fa aquí?

David.- Qui és vostè?

Anna.- Em sembla que és vostè qui m'ho hauria de dir.

David.- Em dic David. Vostè qui és?

Anna.- La directora de la piscina. Aquí no s'hi pot estar. És un espai d'ús exclusiu del personal.

David.- Sí, hi ha un cartell que ho posa.

Anna.- Hauria d'anar-se'n.

David.- El meu fill entrena amb els cavallets de mar.

Anna.- Igualment... Aquí no s'hi pot estar.

David.- Com es diu l'entrenador del meu fill?

Anna.- No ho sap?

David.- No.

Anna.- Jordi.

David.- És gai? Homosexual.

Pausa llarga.

Anna.- Perdoni però... Crec que d'això no n'ha de fer res.

David.- Ho és?

Anna.- No ho sé.

David.- No ho sap?

Anna.- No.

David.- No sap quin tipus de persona és l'entrenador del grup infantil de la seva piscina?

Anna.- Em sembla que això/

David.- No ho sap.

Anna.- I vostè no sap com es diu l'entrenador del seu fill.

Pausa.

David.- Està posant en dubte o... Insinua que no estic al cas del meu fill?

Anna.- No he dit això. Només que porten més de mig any entrenant.

David.- Ho sé.

Anna.- I no sap com es diu el seu entrenador.

David.- No canviï de tema.

Anna.- Segur que el seu fill deu haver dit moltes vegades el seu nom quan li explica qualsevol cosa de la piscina.

David.- No em deu haver quedat. El meu fill és molt xerraire. Deu haver dit aquest nom, com el dels seus professors o dels seus companys.

Anna.- Ja... Com es diu el seu fill?

David.- Arnau.

Anna.- En aquest grup hi ha dos Arnaus.

David.- Arnau Bosch.

Anna.- Un nen molt maco... Diu que vol ser socorrista i... parla molt de la seva germana. Ha tingut una germana fa poc, oi?

David.- No es faci la simpàtica amb mi.

Anna.- (...)

David.- Què em vol demostrar, que coneix bé els nens? No dubto que faci bé la seva feina però sap que no he vingut per parlar d'això.

Anna.- Deu ser la primera vegada que ve a la piscina.

David.- La meua dona és qui s'encarrega de portar-lo i de venir-lo a buscar.

Anna.- I avui es presenta aquí i fora de l'horari d'entrenament?

Pausa.

David.- Ja li he preguntat. L'entrenador dels cavallets... el tal Jordi és gai?

Anna.- No ho sé. I crec que si és homosexual o no, és cosa seva i no n'ha de fer ningú res. Ni vostè, ni jo.

David.- Entrena al meu fill.

Anna.- En el cas que ho sigui, això no té importància.

David.- No?

Anna.- Per vostè seria un problema que ho fos?

David.- No. No hi tinc cap problema però sí, si és un pervertit.

Anna.- Conec el Jordi de fa temps. És un dels nostres millors entrenadors. És una bona persona i un bon professional.

David.- No dubto de la seva professionalitat, però com sap que és una bona persona?

Anna.- El conec.

David.- Sí?

Anna.- Sí.

David.- Vostè mateixa m'acaba de dir que no/

Anna.- Per on ha entrat? La piscina és tancada al migdia.

David.- Això tampoc té importància.

Anna.- Aquí no s'hi pot estar.

David.- Sap de què estic parlant.

Anna.- L'ha vingut a buscar?

David.- Sí.

Anna.- Què pensava... És l'hora de dinar. No hi és. I les coses no es fan així.

David.- Es tracta del meu fill.

Anna.- Li asseguro que no hi ha cap problema.

David.- M'ho assegura?

Anna.- Sí.

David.- Com em pot assegurar que no és un pervertit o què li passa pel cap quan agafa un dels nens? El meu fill, per exemple. Li sembla normal que es dediqui a fer-los petons i abraçar-los a dins de l'aigua.

Anna.- Un gest mal interpretat. Això em sembla.

David.- Veig que n'està al cas.

Anna.- Sí.

David.- Els pares d'altres nens també l'hi han dit.

Anna.- Sí. En Jordi/

David.- És una bona persona i un bon professional.

Anna.- Sí.

David.- Els pares d'altres nens també li han dit.

Anna.- Sí.

David.- Vostè hi ha parlat?

Anna.- No.

David.- I en canvi, posaria les mans al foc per aquest noi.

Anna.- (...)

David.- No pensa esbrinar/

Anna.- Ja li he dit. No tinc cap dret a preguntar-li a ell, ni a cap dels treballadors sobre la seva vida privada. No ho he fet, ni ho faré mai.

David.- Estem amoïnats. La meva dona ha vist un comentari que han penjat al grup que tenim els pares dels entrenaments al *facebook*.

Anna.- Al *facebook*?

David.- Sí.

Anna.- Qui ho ha fet això?

David.- I què?

Anna.- Això ho pot veure tothom?

David.- Només els que estan en aquest grup.

Anna.- És una acusació molt greu.

David.- És normal que els pares ens preocupem.

Anna.- Però escriure-ho així, a la valenta, al *facebook*... sense saber-ho del cert.

David.- Vostè té fills?

Pausa.

Anna.- Això és crear una falsa alarma. Es pot esborrar un comentari després d'haver-lo escrit?

David.- És això el que li preocupa?

Anna.- Em sembla precipitat i...

David.- És un grup on només hi ha els pares.

Anna.- Ja però...

David.- Per parlar dels horaris, dels entrenaments, de coses dels nanos... és un grup tancat.

Anna.- Però ho poden llegir tots els pares.

David.- Li sembla malament que els pares estiguem connectats?

Anna.- No, però escriure aquest comentari em sembla una mica irresponsable, sincerament.

David.- Vostè té fills?

Pausa llarga.

David.- No en té. És clar.

Anna.- Què vol dir?

David.- És difícil que ho pugui entendre, doncs.

Anna.- És clar que ho puc entendre.

David.- Vostè es mira les notícies?

Anna.- Sí.

David.- Fa només dos dies... Ha vist el què ha passat a l'Esplai/

Anna.- Sí.

David.- Aquest esplai està a vint minuts d'aquí. Aquí al costat.

Anna.- Ho sé.

David.- És fastigós.

Anna.- Sí.

David.- Aquí al costat.

Anna.- Però això no vol dir/

David.- Què en sap vostè?

Anna.- (...)

David.- Es veu que també era una bona persona. Una bellíssima persona.

Anna.- Però això no té res a veure.

David.- Un dels seus entrenadors es dedica a petonejar i tocar els nens.

Anna.- Dit així... Això és exagerat.

David.- Ha fet un petó a la boca a un nen.

Anna.- Això no ho sabem del cert.

David.- Però amb una cosa així, li sembla estrany que em preocupi per la persona amb qui està el meu fill i a qui acompanya fins al vestuari, on tots els nens es canvien?

Anna.- (...)

David.- Vostè no té fills. És difícil que ho entengui. Quan ets pare vas pel carrer o pel parc i no et permetes despistar-te ni un segon. Et fa un salt al cor quan, de sobte, encara que sigui un moment de res, tens la sensació que has perdut de vista al teu fill. La simple idea que et despistis un segon i algú l'hagi pogut estirar o ficar-lo a dins d'un cotxe, fer-li ves a saber quines coses i no en sàpigues mai més res és... Si em passés una cosa així, no m'ho perdonaria mai.

Anna.- L'entenc.

David.- Sí?

Anna.- Però em sembla que està confonent les coses. Està fent una muntanya d'una cosa que no ho és.

David.- També ho ha vist a les notícies.

Anna.- I se'm regira l'estómac. Pot estar-ne segur.

David.- Se li regira però en canvi/

Anna.- Ni s'atreveixi a posar-ho en dubte. Però el que li intento explicar és que allò no té res a veure.

David.- Com ho pot assegurar? Ha estat la primera cosa que m'ha dit: vostè no sap res d'aquest noi. De la seva vida. De les seves intencions. I no pensa esbrinar-ho. Sembla que per vostè el respecte a la vida privada dels seus treballadors està per sobre de la seguretat dels nens i de la preocupació dels pares.

Anna.- I, segons vostè, què se suposa que hauria de fer?

David.- Aquest noi no pot treballar amb criatures. Es pren massa/

Anna.- Ha estat només... No ha pensat que potser no hi ha cap mala intenció i li ha sortit espontàniament?

David.- Un petó als llavis.

Anna.- Ni tan sols sabem si és veritat. És el que ha dit una nena i... Vostè no pot presentar-se així, d'aquesta manera. Les coses no es fan així.

David.- És el meu fill. Vostè no és mare.

Anna.- No és just que em digui/

David.- Tampoc ho és que vostè em tracti com si fos paranoic.

Anna.- Ningú li ha tractat.

David.- Intenta fer veure que no passa res amb una cosa que a nosaltres ens preocupa. *(Pausa)* Des de casa estant, en unes de les finestres de l'edifici que hi ha just al davant del nostre, veig un home que es passa el dia enganxat a l'ordinador. Deu tenir la meua edat. Pel gestos, com tecleja, com riu... És evident que parla amb algú. Amb algú que li agrada. Des de fa dies, l'he atrapat més d'una vegada posant-se de peu, aixecant-se la camisa i, fins i tot, descordant-se els pantalons. Deu fer-ho davant la web cam. Li és igual que el pugui veure jo, els meus fills o qualsevol altre veí. Imagini's, si aquest home és capaç de fer-ho a la vista de tothom... Tinc fills i em preocupa que puguin veure'l com es descorda els pantalons, però sobretot qui hi ha a l'altre costat del seu ordinador. Que un dia a l'altre costat hi hagués un dels meus fills i algú pogués arribar a enganyar-los i convèncer-los de travessar el carrer i pujar al seu pis. Sap perfectament que aquestes coses passen cada dia i amb persones que mai t'ho imaginaries. Al carrer, al parc, a l'escola... A vegades veus algú mirant als teus fills. Gent normal. I mai saps perquè els estan mirant. Mai. Quan es tracta d'un nen, no pots evitar desconfiar dels adults. M'entén?

Pausa llarga.

Anna.- Ja li he dit. Aquí no s'hi pot estar.

David.- Ja me'n vaig.

Anna.- Gràcies.

David.- Encara no m'ha dit què pensa fer amb aquest noi.

Anna.- (...)

David.- No diu res?

Anna.- Ha dit que se n'anava.

David.- El noi... L'entrenador/

Anna.- Es diu Jordi.

David.- El tal Jordi, a quina hora torna?

Anna.- Hauria d'anar-se'n.

David.- O sigui, que farà els entrenaments aquesta tarda com si res.

Anna.- Si us plau, no m'ho faci repetir. Aquí no s'hi pot estar.

David.- El meu fill no tornarà als entrenaments.

Anna.- (...)

David.- Ja pot esborrar-lo.

Anna.- El tràmit l'hauria de fer vostè a recepció.

David.- Es pot fer per telèfon?

Anna.- Sí.

David.- Aquesta mateixa tarda.

Anna.- És cosa seva. Està en el seu dret.

David.- Vostè no hi pensa fer res. Li puc fer una pregunta?

Anna.- Me n'ha fet unes quantes i ja li he dit que de la vida de/

David.- Una sobre vostè.

Anna.- (...)

David.- Per què?

Anna.- (...)

David.- Corporativisme? Per què creu profundament en la defensa del dret a la intimitat? Per prudència? Inconsciència? Per guanyar temps? O... Què li està passant ara mateix pel cap?

Anna.- (...)

Pausa.

David fa per anar-se'n.

Anna.- Sí. Tinc un fill.

David.- Per què no m'ho ha dit quan li he preguntat?

Anna.- El meu fill... (*Pausa*) Ara tindria vint-i-tres anys.

Pausa.

David.- Perdoni...

Anna.- Hi ha coses que no haurien de passar.

David.- No volia... De veritat, em sap greu però... sap que una cosa no té a veure amb l'altra. Li asseguro que els pares no ens quedarem amb els braços creuats.

Pausa.

Anna.- I ara, si us plau, vagi-se'n.

David se'n va.

Anna es queda uns segons pensarosa.

Tanca el llum del vestuari i es queda en penombra, només lleument il·luminada per la llum que entra de la porta i el llarg passadís de fons.

S'asseu. Comença a plorar però ràpidament intenta sobreposar-se i asserenar-se.

Agafa el telèfon i fa una trucada.

Anna.- Hola, sóc l'Anna. (...) Fes el favor de tancar totes les portes fins a l'hora d'obrir.

(...) Sí. (...) No, no passa res. (...) Ja han arribat els nois? (...) On són? (...) És igual ja.

(...) Sí. (...) Doncs que toquin el timbre quan arribin de dinar i els obres, però tanca les portes. (...) Gràcies.

Hèctor entra al vestuari. Encén el llum.

Es troba Anna a les fosques.

Hèctor.- Què hi fas a les fosques.?

Anna.- Res. Tinc mal de cap. Migranya. Deu ser migranya.

Hèctor.- O és que ens volies espantar?

Anna.- No estic per bromes. T'he dit que tinc mal de cap. Quan arribi en Jordi, li dius que el busco.

Hèctor.- D'acord.

Anna.- Que és important.